

Zagraniczne spółki narzędziem indonezyjskiej okupacji Papui Zachodniej

21 grudnia 2019

Na początku roku 1960 w Papui Zachodniej ukształtowało się ciało polityczne Rada Nowej Gwinei (Dewan New Gwinea Raad). Narady dokonywane w tym gremium miały na celu kreowanie politycznych wizji przyszłości a potem strukturyzację tych koncepcji oraz koordynowanie ich wdrażania. Rezultatem obrad Rady Nowej Gwinei było sformułowanie tezy, iż dzień 1 grudnia 1961 roku staje się dniem proklamowania niepodległości ponieważ istniały już wszystkie potrzebne do tego atrybuty (hymn, godło i flaga). Pomysł ten został zaakceptowany przez Królową Julianę z Królestwa Niderlandów.

Po wyłonieniu się embrionu nowego kraju Dżakarta nie pozostała bierna i cicha. Realizując swe ambicje zawojowania Papui Zachodniej Ahmed Sukarno jako pierwszy prezydent Indonezji ogłosił Deklarację Trikora w dniu 19 grudnia 1961 roku.

Oto jej brzmienie:

1. Zniweczyć powstanie kraju Papui Zachodniej jako marionetkowego reliktu holenderskiej kolonizacji.
2. Zatknąć drogocenną czerwono-białą flagę Indonezji w Irianie Zachodnim [1].
3. Przygotować naród do ogólnej mobilizacji w celu wdrożenia dwóch powyższych postulatów.

Decyzje te miały na celu zmiążdżenie rodzącego się kraju i rozpoczęcie jego okupacji. Następnie w celu nadania realnego kształtu powyższym zamiarom Sukarno wskazuje Majora Generała Suharto na głównodowodzącego Operacji Mandala (specjalnie

wydzielonej grupy uderzeniowej w ramach Trikora, mającej dokonać inwazji i rzekomego wyzwolenia Papui Zachodniej). Wskutek tych posunięć zawrzało i wzrosło napięcie dyplomatyczne pomiędzy Holandią a Indonezją. Niemniej Stany Zjednoczone dysponowały już strategią wdrożenia nowego porządku politycznego zgodnego ze swymi interesami.

Dnia 2 października 1962 prezydent USA John F. Kennedy podróżował po Indonezji biorąc udział w spotkaniach z przywódcami politycznymi, a przede wszystkim z Sukarno. W trakcie rozmowy z tym ostatnim doszło do czegoś na kształt ugody w kwestii Papui Zachodniej. W tym samym roku Kennedy poinstruował doświadczonego dyplomata, Ellswortha Bunkera, aby ten opracował szereg posunięć w tej palącej kwestii. W dniu 15 sierpnia 1962 ogłoszono Porozumienie z Nowego Yorku (New York Agreement lub New York Perjanjian) celem ukształtowania statusu politycznego Papui Zachodniej. Godne pożałowania jest to, że umowa ta angażowała zewnętrzne mocarstwa w kwestii decydowania o losach narodu, podczas gdy on sam pozbawiony był tam swych przedstawicieli, a więc też możliwości zabrania głosu w swej sprawie. Uzgodnienia z Nowego Jorku obejmowały swym zakresem zespół ekonomicznych priorytetów USA i Indonezji, podczas gdy Zachodni Papuasi nie mieli jakiegokolwiek wpływu na kształt dokumentu.

Dnia 1 maja 1963 dokonało się przejęcie zwierzchnictwa nad Zachodnią Nową Gwineę z rąk holenderskich na rzecz UNTEA, czyli ciała politycznego podlegającego ONZ zaangażowanego w proces zakończenia sporu pomiędzy Holandią i Indonezją. W tym okresie rozłokowanie i liczebność sił pokojowych ONZ było utrudnione i ograniczone w porównaniu do możliwości i liczebności zintegrowanych oddziałów indonezyjskiego wojska i policji, które od 1962 roku okupowały ten obszar, po tym jak „zadomowiły się tu od czasu wdrożenia Operacji Trikora”.

W roku 1964 wyłania się OPM (Organisasi Papua Merdeka – Organizacja Wolnej Papui) jako forma oporu rdzennych mieszkańców przeciwko okupacyjnej polityce Indonezji.

Organizacja ta narodziła się w Manokwari pod kierownictwem Ferry'ego Awoma . W następstwie podjętych tam decyzji rozpoczęła się realizacja oporu poprzez walki zbrojne mające na celu obronę rdzennej ludności oraz walkę o odzyskanie utraconej suwerenności. Jako że brutalna natura polityki ludobójczej Indonezji ujawniła się od samego początku Papuasi byli świadomi iż bez próby walki czeka ich pewna zagłada!

W roku 1967 delegacja spółki FreePort McMoran dokonała pośpiesznie podpisania kontraktu z władzami Republiki Indonezji. Była to jedna z pierwszych brzemiennej w skutki decyzji politycznych wschodzącego reżimu generała Suharto. Kontrakt zawarto w sposób arbitralny i tak na podstawie Dyrektywy Nr 1 z roku 1967 zatwierdzono umiejscowienie obcego kapitału w Republice Indonezji. Ta uchwała legitymizowała działania wydobywcze przedsiębiorstwa FreePort na odwiecznych terenach ludu Amungme. Godny pożałowania jest fakt iż dokonało się to bez wiedzy, zgody i woli pierwotnych synów Góry Nemangkawi, na której terenie to (bez konsultacji z nimi!) rozpoczęła wydobywanie złóż w regionach Ertsberg a następnie Grasberg, gdzie też działa aż po dzień dzisiejszy. Plemię Amungme zostało więc w arbitralny sposób pominięte i zlekceważone przez władze Zjednoczonej Republiki Indonezji (Negara Kesatuan Republik Indonesia) oraz Freeport Mc Moran.

W roku 1969 wdrożono głosowanie znane jako PEPERA (Penentuan Pendapat Rakyat), jednak nie było ono oparte na zasadzie prawa międzynarodowego wyrażonego w maksymie „one man, one vote”. Naród Papui Zachodniej zdaje sobie sprawę, że PEPERA nie była głosowaniem transparentnym, lecz szkodliwym inwalidztwem prawnym (cacat hukum).

Dnia 1 lipca 1971 roku naród Papui Zachodniej dokonał oświadczenia Proklamacji Niepodległości w wielkiej siedzibie Victoria. Dokonało się to za sprawą dwóch przywódców. Byli to Seth Yafet Roemkorem oraz Jakob Prai. Porozumienie to miało na celu ukształtowanie jednostek KODAP w całej Papui Zachodniej (KODAP – Komando Daerah Pertahanan , czyli Terenowe Oddziały

Obronnie) [2]. Należy podkreślić iż wśród delegatów znaleźli się przedstawiciele ludu Amungme, będący żywymi świadkami tych wydarzeń. Byli to Victus Wanmang, Benny Anaya Niwilingame, Kelly Kwalik, Albert Magal, Pakarasius Tsune i jego koledzy, włączając w to Johna Otto Ondawame, który zmarł na Vanuatu prowadząc walkę o niepodległość na drodze dyplomatycznej. Dla bojowników z ludu Amungme ukształtowanie nowego centrum dowodzenia MAKODAM III Nemangkawi (Markas KODAM III) pod dowództwem Bony'ego Anaya Niwilingame, Victusa Wanmanga, Kellego Kwalika oraz Zacka Kemonga było punktem zwrotnym. Dowodzili oni partyzantką w rejonie Amungsy i zarządzali siedzibą Juwalia.

W roku 1970 społeczeństwo Amungme doświadcza wielkich strat w wyniku zagarnięcia miejsc sakralnych, uznawanych za święte zgodnie z tradycyjnymi wierzeniami plemiennymi. W reakcji na ten bezduszny akt lud Amungme zorganizował protest przeciwko przedsiębiorstwu Freeport i rządowi NKRI. Protest spotkał się z bardzo brutalną reakcją ze strony sił indonezyjskich sił bezpieczeństwa w postaci bombardowań powietrznych skierowanych na okoliczne wsie papuaskie. Incydent ten pochłonął wielką liczbę ofiar śmiertelnych, spowodował dotkliwe straty materialne oraz przyniósł nie dające się powetować straty innego typu. Prócz tego wszystkie kierownictwo Freeport oraz władze NKRI rozszerzyły obszar eksploatacji górniczej wymuszając masowe przemieszczenia rdzennej ludności. W wyniku tego wyrugowania, z terenów odwiecznie przekazywanych z pokolenia na pokolenie, społeczeństwo Amungme straciło samowystarczalność gospodarczą. Oto lista opuszczonych wiosek (na drodze przymusu bezpośredniego ze strony indonezyjskiej administracji i sił bezpieczeństwa):

1. Wieś „Błota, Bagno” (Kampung Lumpur)
2. Wieś Ogomabalin (Kampung Ogomabalin)
3. Wieś Mulubugin (Kampung Mulubugin)

4. Utikini (Kampung Utikini)
5. Mingage (Kampung Mingage)
6. Bakjoma (Kampung Bakjoma)
7. Damunetuli (Kampung Damunetuli)
8. Wanalmananai (Kampung Wanalmanani)

Wsie wyżej wymienione są miejscami, gdzie lud Amungme żył od pradziejów a przodkowie przekazywali swe dziedzictwo z pokolenia na pokolenie. W wyniku decyzji i przymusu zarządu Freeport i indonezyjskiego wojska i policji lud Amungme zmuszono do opuszczenia tych terenów. Tak więc święta góra i ziemia zostały przeorane narzędziami technicznymi bez jakichkolwiek skrupułów względem ich prawowitych posiadaczy. Teren został następnie ogrodzony i oznaczony tabliczkami zawierającymi kategoriyczny zakaz wstępu. Zarząd spółki wydobywczej oraz władze NKRI uznały lud Amungme za intruzów i szkodniki.

W roku 1977 w wyniku frustracji plemienia Amungme protest przeciwko obecności Freeport i rządowi NKRI przybrał na sile. Zamanifestował się on w postaci akcji pocięcia i uszkodzenia rury odprowadzającej koncentrat z kopalni Freeport do portu Amamapare leżącego nad Morzem Arafura. Stało się to dokładnie na 74 mili od Grasberg. W odwecie, w wyniku tajemniczych porwań zaginęło wielu członków rodzin społeczności Amungme.

W roku 1996 na terenie Mapenduma dokonano porwania zachodnich naukowców, czyniąc z nich zakładnikami. Akcja została zorganizowana przez Kelly'ego Kwalika i miała na celu wyniesienie niepodległościowych postulatów Zachodnich Papuasów na forum międzynarodowe. Kelly Kwalik chciał uzmysłwić światu zewnętrznemu fakt skradzenia suwerenności Papui Zachodniej przez rząd Indonezji, który dokonywał stale kolonialnego wyzysku i ucisku. Po tym porwaniu zakładników ludy Amungme i Nduga doświadczyły straszliwego spustoszenia na miarę wizji z

najmroczniejszych koszmarów.

Jako wnioski przedstawiam następujące twierdzenia:

1. Podczas pierwszego spotkania Amungme z przedstawicielami Freeport ci pierwsi prezentowali postawę otwartości i pokoju a strona przedsiębiorstwa roztaczała wizje braterstwa. Kiedy jednak lud Amungme zrozumiał co się stało, a mianowicie to, że wszystko zmierza do jego zagłady uzyskał pewność, iż już nigdy więcej nie będzie akceptował obecności zachodnich kapitalistów.

2. USA to kraj drapieżny jak wilk! Jest to jednak wilk przebrany w owczą skórę mający na względzie jedynie swe własne interesy ekonomiczne, depczący prawa pierwotnych mieszkańców Świętej Góry Nemangkawi, która przez pokolenia była dla niego macicą wartości sakralnych, szanowanych przez następujące przez wieki generacje. Należy nadmienić, że obecnie USA permanentnie gwałci polityczny status Papui Zachodniej i wolę jej mieszkańców.

3. Ukryta, podstępna współpraca pomiędzy Freeport i rządem USA przejawiała się w podpisaniu w 1967 kontraktu zezwalającemu przedsiębiorstwu na wydobycie złóż mineralnych na terenie Amungsy. Dokument ten jest znany jako Kontrak Karya FreePort dan Pemerintah Indonesia 1967. Został on podpisany w 1967 roku, a więc dwa lata przed referendum PEPERA, w którym to lud Papui Zachodniej miał wyrazić swe prawo do samostanowienia (hak penetuan nasib sendiri). Fakt ten potwierdza bezapelacyjnie zaistnienie haniebnego spisku. Przedstawiona tu skomplikowana historia ludu Amungme jest sprzeczna z rodzajem życia jakie przysługuje sługom bożym i co zawarte jest w Ewangelii Jezusa Chrystusa (Ewangelia według Świętego Łukasza 16: 10-21.

4. Zastosowanie Ustawy Nr. 21 z roku 2001 o Specjalnej Autonomii dla Papui zostało wdrożone przez władze centralne Indonezji nie jako dar dla społeczeństwa papuaskiego, ale jako

remedium na podnoszące się coraz mocniej postulaty niepodległościowe. Prócz tego należy mieć świadomość iż specjalny status Papui ma na celu kontynuację polityki okupacyjnej na tej ziemi. Każdy pomiot wspierający obecną rzeczywistość musi poczuwać się do współodpowiedzialności za zbrodnie i naruszanie praw człowieka (Pelanggaran Hak Asasi Manusia) przez aparat bezpieczeństwa indonezyjskiego państwa.

5. Niepodległościowa walka Zachodnich Papuasów nie toczy się o dobrobyt i dobra materialne, lecz jest walką o ludzką godność i dumę, jaka przysługuje ponad wszelką wątpliwość mieszkańcom kraju Cenderawasih. Spór pomiędzy Papuą a Dżakartą ma zawsze postać cierni w mięśniach i żwiru w butach!

6. Aż do czasów obecnych władze Holandii, odpowiedzialne moralnie za zaistniały stan rzeczy milczą, jednakże wierzymy iż współpraca z Rządem Vanuatu i innymi krajami Melanezji przyniesie upragnione owoce w naszej walce o samostanowienie.

Autorstwo: Simon Magal

Tłumaczenie: Rafał Szymborski

Źródło: WolneMedia.net

O AUTORZE

Simon Magal, członek ludu Amungme oraz zachodniopapuaski student, który miał kontynuować naukę w Australii. 1 września 2018 roku został zatrzymany przez indonezyjską policję i wraz z polskim podróżnikiem, Jakubem Skrzypskim, oskarżony m.in. o zdradę państwa indonezyjskiego. 2 maja 2019 roku Simon Magal został skazany na 4 lata więzienia, a Jakub Skrzypski odpowiednio, na 5 lat więzienia. W połowie grudnia 2019 roku Sąd Najwyższy Indonezji podwyższył wyrok ciążyący na polskim podróżniku – którego Parlament Europejski określił mianem więźnia politycznego – do 7 lat więzienia. Prezentowany artykuł oraz wcześniejszy „Głos Zapomnianego przez świat ludu Amungme”

<https://wolnemedi.net/glos-zapomnianego-przez-swiat-ludu-amun>

gme/ Simon Magal napisał w areszcie w Wamenie, a Wolne Media są pierwszym medium które je publikuje.

PRZYPISY REDAKCYJNE

[1] Irian Zachodni to nazwa zaadoptowana początkowo przez stronę indonezyjską na określenie terytorium znanego historycznie również Nowa Gwinea Holenderska i Papua Zachodnia. W okresie rządów Suharto na kolejne trzy dekady zmieniono nazwę terytorium na Irian Jaya (Zwycięski Irian)

[2] Niektórzy zachodniopapuascy działacze polityczni twierdzą, że KODAP to nazwa typowa dla jednostek Armii Narodowego Wyzwolenia Papui Zachodniej – Organizacji Wolnej Papui (TPN-PB OPM), gdzie zaakcentowany jest charakter obronny formacji zbrojnych. Nazwa KODAM charakteryzuje nomenklaturę indonezyjską bo KODAM to Komando Daerah Militer (Regionalne Dowództwo Wojskowe).